

(16:12-16:29 nahrávka 2)

fs: Takže tatík během první republiky nejen cestoval ... nebo s divadlem spíš po vesnicích a po tom okolí, ale se sborem procestoval Evropu.

j: Otec Františka Šantrůčka byl bývalý legionář, který miloval hudbu a divadlo. František Šantrůček na něj vzpomíná jako na talentovaného člověka, vyhlášeného baviče, kterého měl každý rád.

(3:14-3:56 nahrávka 1)

fs: Můj tatínek byl vynikající herec. On to potvrzoval celá svá ... celé své působení meziválečné na obecné škole v Nových Hradech, kde spolu s ochotnickými soubory i z okolí nacvičoval divadelní hry a celé to okolí potom po jednotlivých sálech. Oni vlastně hráli divadlo, v té době to bylo velice takové časté, skoro každá vesnice měla svůj ochotnický ansámbl.

j: Po tatínkovi zdědil hudební nadání, ovšem počátky nebyly lehké.

(21:56-22:15 nahrávka 1)

fs: Tak jsem začal hrát na klavír. Ze začátku z donucení, maměnka vzpomínala, že jsem u toho brečel. Kolikrát když jsem nechtěl, tak jsem... maměnka nepovolila. Takže jsem hrál na klavír.

j: Jeho maměnka, jak ji nazýval, byla milá a laskavá a jak jen mohla, synkovi vynahrazovala ztrátu otce, který zemřel když mu bylo pouhých 13 let. Vyjma klavíru ... ale nakonec si cestu k hudbě našel.

(22:17-22:43 nahrávka 1)

fs: Potom někdy v sedmé třídě, mě oslovil učitel dechových nástrojů pan učitel Holomek. Jestli bych nechtěl hrát na trombon. No takže jsem začal hrát na trombon a ten trombon mě provází, provázel a ještě mě doufám, chvíli bude provázet životem.

j: Hudba, dechovka a dixieland se pro Františka Šantrůčka staly smyslem života. Skrz oči hudebníka vnímal i osudové okamžiky českých dějin, jako přítomnost sovětských vojáků po okupaci 1968.

(15:30-16:14 nahrávka 4)

fs: Jsem se vrátil ... ještě pořád do toho ... do toho vlastně vojenského města. Plným ruských vojáků a taky jsme mnohokrát slyšeli, když ta jejich muzika nacvičovala. Tak oni vždycky na tom buser place tam tak pochodovali a hráli a vždycky jsme z toho měli docela legraci. Nejvíce byl slyšet buben. Ten na tu první dobu vždycky bum a to bylo jak rány z děla.

j: léta plynula a František Šantrůček učil další a další žáky, budoval dixielandy a dechové kapely. Tatínek mu byl celý život vzorem, sám v zralejším věku stále hledá komu předat jeho hudební žezlo, kdo by pro choceňskou hudbu žil stejně napno jako on sám.

(10:10-10:51 nahrávka 4)

fs: Těch let, který tady působím, to vím, to už je hodně a říkám si že by už to chtělo v tom nejlepším přestat a pomalu to někomu předat, tu štafetu. Zatím teda nevím komu, zatím nechci s direktoriem, zatím nejsme domluveni, ona to zatím vědět nechtěla. Že by vypsala konkurz, ale jednou k tomu přijde a já chci být u toho. Protože já bych nechtěl, aby to tu skončilo. Že přijde jen dechař a svý si odučí a nic víc.